

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania E. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 1 lipca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 listopada 2019 r., sygn. akt III AUa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. przyznaje od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Apelacyjnego w [...]) na rzecz radcy prawnego K. D. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem pomocy prawnej udzielonej odwołującej się w postępowaniu kasacyjnym,

3. nie obciąża skarżącej kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 14 listopada 2019 r., oddalił apelację E. Ł. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 3 lipca 2019 r., mocą którego oddalono jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L. z 18 września 2018 r., odmawiającej ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny przyjął za własne zarówno ustalenia Sądu pierwszej instancji, jak i dokonaną przez niego ocenę prawną. W ocenie Sądu odwoławczego, nie zachodziła potrzeba dopuszczenia opinii biegłego z zakresu medycyny pracy, ponieważ wydane opinie są jasne, jednoznaczne i nie zawierają wewnętrznych sprzeczności. Zarówno biegły kardiolog, jak i zespół biegłych (neurolog, ortopeda i internista-gastroenterolog) orzekli zgodnie, że schorzenia wnioskodawczynie nie są na tyle zaawansowane, bo mogły powodować choćby częściową niezdolność do pracy. Sąd zaś nie miał obowiązku zlecenia kolejnych opinii tylko w celu osiągnięcia skutku, który satysfakcjonowałby stronę.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik wnioskodawczynie, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazał na jej oczywistą zasadność przez niedopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych sądowych z zakresu medycyny.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniosł o nie przyjęcie jej do rozpoznania i o zasądzenie od wnioskodawczynie na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej występuje wówczas, gdy kwestionowane orzeczenie może być zakwalifikowane jako bezprawne. Taka ocena musi być przy tym dokonana wprost, bez wnikliwej analizy, czyli ewidentna wadliwość orzeczenia powinna być widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Dla stwierdzenia, że w sprawie tak rozumiana przesłanka wystąpiła, skarżący powinien był wskazać konkretne przepisy, a także powinien był przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone.

Skarżący nie podał przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Przedstawił jedynie własną ocenę rozstrzygnięcia, która w istocie sprowadza się do ogólnego stwierdzenia, że Sąd drugiej instancji rażąco naruszył przepisy prawa procesowego, ponieważ nie uwzględnił wniosku odwołującej się o dopuszczenie opinii biegłego z zakresu medycyny pracy. W wyroku z dnia 19 marca 2019 r., (III UK 93/18, LEX nr 2652427) Sąd Najwyższy wskazał, że aby zarzut niepowołania dodatkowego biegłego z zakresu medycyny pracy lub nieprzeprowadzenia dowodu z łącznej opinii biegłych wszystkich specjalności był zasadny, konieczne jest stwierdzenie występowania w stanie faktycznym sprawy okoliczności przemawiających za uznaniem, że niewykorzystanie takiego środka dowodowego miało istotny wpływ na wynik sprawy. Na gruncie rozpoznawanej sprawy Sądy wyraźnie ustaliły, że nie zachodziła potrzeba dopuszczenia opinii biegłego z zakresu medycyny pracy, ponieważ wydane już opinie biegłych są kompleksowe i nie zawierają wewnętrznych sprzeczności.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że skarżący nie wykazał potrzeby rozpoznania skargi kasacyjnej, skoro brak podstaw do uznania jej za oczywiście uzasadnioną. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł, jak w sentencji. Sąd Najwyższy uznał za celowe odstąpienie od obowiązku nałożenia na skarżącą obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego organu rentowego.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej odwołującemu się w postępowaniu kasacyjnym, orzeczono w myśl art. 22³ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 75) w związku z § 15 ust. 2 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 68) w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r. SK 66/19 (Dz.U. z 2020 r., poz. 769).